

Какви красиви здания, какви прави и широки улици! Но мене въ ума ми бѣше все зоологическата градина.

Следъ обѣдъ ние вече бѣхме тамъ.

Колко клетки, какви различни животни въ тѣхъ! Татко ми разказа за всѣко животно: де живѣе и съ какво се храни. Спрѣхме се предъ слона. — Слонътъ е най-голѣмото животно на свѣта, каза татко. Той живѣе въ лѣсовете на топлитѣ страни и преживѣва до триста години.

Слонътъ има дълъгъ хоботъ, който му служи като ржка да хваща и да туря въ устата си храната. Безъ да се гледа на неговата голѣмина и страшна сила, той е кротко и миролюбиво животно. Доброто помни, но обидитѣ не обича. Ето какво се е случило еднажъ, разказа татко. Единъ човѣкъ ималъ слонъ. Той го хранѣлъ слабо, а го каралъ на много тежки работи. Еднажъ слонътъ се разсърдилъ и смазалъ съ кракъ господаря си, който веднага умрѣлъ. Тогава вдовицата на покойния заплакала и занесла децата си при слона, сложила ги предъ краката му и казала: Слоне, ти уби баща имъ, убий и тѣхъ: азъ сама не мога да ги прехраня.

Слонътъ погледналъ децата, досѣтилъ се, какво искала да му каже жената, взелъ съ хоботанай-голѣмото, внимателно го издигналъ и го сложилъ на гърба си. Отъ него день той станалъ послушенъ къмъ момчето и работѣлъ за него.

Когато татко свърши разказа си, ние минахме къмъ друга клетка. Тамъ седѣха единъ лъвъ и лъвица. Въ по-горнята пѣкъ — тигъръ.

— Какви красиви животни, — рекохъ азъ.

— Но колко страшни и опасни! — отговори татко и почна да ми разказва за тия звѣрове.

Лъвътъ и тигърътъ сжщо живѣятъ въ горещитѣ страни. За своята ловкостъ, красота и сила, лъвътъ е нареченъ царъ на звѣровете. Страшниятъ ревъ на лъва ужасява всички животни. Вънкашността му е внушителна. Вижъ, каква голѣма грива има, а лъвицата нѣма такава.